

REFORMÁTUS Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2015. január

XXII. évf. 1. szám

Mitől új az „Új”?

Valaki megkérdezte tőlem néhány napja: Mit várok az új évtől? Amikor azt válaszoltam, hogy az új évtől én semmit sem várok, meglepetten nézett rám, és ezzel befejeződött e beszélgetés. Pedig rengeteg ember mindig vár valamit az újtól. A Kárpát-medence református egyházrészeiben választások voltak. Új lelkészek viselnek különböző tisztségeket, de önmagában ez még nem kell, hogy valami újat jelentsen, legfeljebb személycseréket.

Az új máshol kezdődik! De hol is? Egyesek személyes fogadalmakban,

éveken át hordja a vizet Jákób kútjából. Szavai sejtetik, hogy elege van már az egészből. Sok mindenben kereste az újat a maradandót, öt férje is volt, s egy hatodikkal él együtt! Voltak új férjek, új évek, de élete valójában csak körforgás maradt a mulandóság sodrában, miként korunk embere is teszi. Mindig újat vár, újat ünnepel, de valójában minden marad a régiben. Azon a napon megszo- kott foglalatosságát végzi, megy a kútra vizért. Amikor meglátja a zsidó embert, aki inni kér tőle, akkor úgy érzi, hogy valami szokatlan történik vele, de ilyen

erős akaratban, a körülmények kényszerítő hatásában sejtik, mások az emberi képességek, a tudomány fejlődésében, a szabadságjogok kiteljesedésében látják az „új” eljövételének eszményi megvalósulását. De évezredek történelmi tapasztalat mutatja, mindezek önmagukban nem jelentenek újat, csak a kísérletező Kísértő szemfényvesztő játéka, amelyekkel igyekszik sokakat megtéveszteni, és nem is eredménytelenül. A Jézussal találkozó samáriai asszony

szokatlan dolgok előfordulnak. A Jézussal folytatott beszélgetés azonban egyre inkább önmaga múltjával állítja szembe. Rá kell döbbsennie, hogy nem csak egy új ismeretséget kötött, hanem élete Megváltójával találkozott, aki minde- nek előtt eddigi életének elesettségét tárja fel előtte. Ennek az asszonynak az életében az új ott kezdődik, amikor belátja, hogy Jézus előtt nincs értelme az alakoskodásnak, magyarázkodásnak, itt el kell mondani az igazat, ha a megigazi-

Bihari Dezső:

A szeretet

*A szeretet megtartó erő,
Életet sugároz,
A szeretet tartja fenn
Az egész világot.*

*A szeretet derűt fakaszt,
Ajkon mosolyt teremt,
A szeretet átjár mindent,
Újja végtelen.*

*A szeretet mindent küszön,
Mindent eltűn, s remél,
A szeretet nélküli szív
Csak vergődik, nem él.*

*A szeretet világot teremt,
A fákra virágot,
A szeretettel teli szív
Békét sugároz.*

*A szeretet hordja ma is
Bűnöd, s gyenge hited,
Szeretet maga az Isten,
Szíved kővé vied!*

*Szeretet nélkül hazudunk,
És a halál útján járunk,
Szeretet nélkül dermesztő
És halott a világunk.*

*Szeretet nélkül ígérünk,
Szeretet nélkül főzünk,
Szeretet nélkül űr marad
Minden földi vágyunk.*

*Szóljon hát Póla énekünk,
Hangoskék a dalunk,
Mert nélküle minden embernél
Nyomorultabbak vagyunk!*

Értesítés

A Lónyay Gábor Polgári Társulás értesíti mindazokat, akik ebben az évben is adójuk 2 %-val támogatni kívánják gyülekezetüket, hogy társulásunk ismét kész fogadni az adományokat, hogy azokat eljuttassuk a célgyülekezetek számára. További információkkal a 056 6395396 -os telefonszámon, vagy a ladislavcsoma@gmail.com e-mail címen szolgálunk.

Csoma László, elnök

tó kegyelem ajándékát szeretné elnyerni. Amikor Jézustól azt hallja: „...ebben igazat mondtál.”, számára nem egy új év, új időszámítás jött el, hanem az új élet. A megigazitott, a megváltott. Az az asszony, aki számára az Istenbe vetett hit éveken, évtizedeken keresztül nem jelentett többet a hagyományok ismereténél és ápolásánál, valamint egy jövőre vonatkozó prófécia ismereténél, felismeri, hogy Isten ígéretei nem személytelen,

homályos jóslatok, hanem olyan személyes üzenet, amely az ő életét, és mindazok életét, akik befogadják Jézust az „új” igazi tartalmával töltik meg. „Új” élete küldetést jelent, elsősorban azokhoz, akik leginkább ismerték őt. Nem igyekszik hamis fényben feltüntetni magát, hanem elmondja: „... megmondott nekem mindent, amit tettem.”! A Sátán küldetésében járók mindig másokról akarják „megmondani”, hogy mit tet-

tek, a Krisztus elhívottjai tudják, saját életük bűneinek megváltásával lehetnek hű követői Megváltójuknak. Az asszony bizonyoságtévéseinek áldott eredménye van. A város lakói egy új életet ismerhetnek meg, ami őket is Jézushoz vezet. Éljük ezt az új életet mi is, hogy az Úr 2015-ik éve áldások hordozója s Megváltóról szóló bizonyoságtévése éve legyen mindnyájunk számára.

Csoma L

Buzgó lelkű vagyok! És akkor...?(!)

„...hogyan Isten kegyelmét hiábavalóvá ne tegyétek magatokban.” (idézet az Úrvacsora liturgiájából)

Köszönöm az Új Esztendőben!

Így, év elején az emberek általában azzal kezdik egymás közti beszélgetéseiket, hogy: „most, hogy így eltelt az ünnepek...”, le kell adnom pár kilót, vissza kell állnom a normális kerékvágásba, minden szürke lett ismét...”. Ezek után jön esetleg még pár gondolat arról, hogy most sem volt fehér karácsonyunk, megint milyen gyorsan eltelt a közösen töltött idő, mennyire jó volt, viszont most ismét csak az emlékezés marad és a napi megszokott robotolás. Érdekesen van összerakva az emberi agy. Mintha a jelenben nem tudna működni nosztalgia nélkül, mintha csak az emlékezés éltetné a mában. Viszont oly kevesen vannak azok, akik így gondolkodnak: „eltelt karácsony, mindjárt itt van húsvét ünnepe.” Miért visszafelé tekintünk? Miért nem előre, reménykedve, - ha így tetszik - készülve egy újabb nosztalgia-alapanyagra? Természetesen, jó esetben jó visszagondolni az elmúlt időre, viszont nem szabad ott felejtenünk sem magunkat, sem hagyni másokat ott ragadni. Ami valami után van, az mindig valami előtt is. Az élet egy ilyen hegyen-völgyön át tartó hullámáradat, mely során időnként közel vagyunk a semlegességet jelző egyeneshez, néha meg is szakítjuk a hullámjátékot egy kis semmittevésben való időhúzással, viszont ezután, ha életben akarunk maradni, vissza kell térnünk az egyszer fenn-egyszer lenni vonalkombinációhoz.

Útnak indulni, megállni és újra elindulni, eltévedni és visszatérni, mind-mind hozzátartozik ahhoz, akik vagyunk, akiké bennünket Isten formál. Utunk során sokszor kételkedünk, miért ad Isten ilyen mélységeket, ilyen magasságokat?! Lehet, hogy képtelenek vagyunk megbirkózni vele... Erre a kérdésre több féle képen is lehet válaszolni. Először is: a Jó Isten soha nem ad olyan megpróbáltatást az utunkba, mellyel ne tudnánk megküzdeni. Mindent erőnkhez, talentumainkhoz, valódi szükségleteinkhez és kétségeinkhez mérten kapunk, mely magasságok az Ő segítségével, imádságos kézzel megmászhatóak, s a mélységek is elérhetővé válnak, ha az Ige kötelékébe kapaszkodunk. Másodszor, bár minden Isten akaratára szerint történik, biztos, hogy azt a mélységet, vagy épp magasságot nem mi kerestük

magunknak? Biztos, hogy nem tévedtünk le a helyes ösvényről, „véletlenül”? Azonban még ezekben az esetekben is mindig ott van velünk a mi segítő Urunk. S bár néha tudomást sem akarunk venni Róla, sőt, Őt tesszük minden kitérő okozójává, ez a gyarló lázongás még nem változtat a keresztyén hitünk alapigazságán. A megoldás abban rejlik, hogy ne hagyjuk magunkban, sem másokban hiábavalóvá válni az Ő kegyelmét, áldásait.

Az Úrvacsora alkalma a keresztyén ember életében véleményem szerint mindig egy új kezdetet jelenthet. Megáll az Úr színe előtt, őszinte szívvel és hallható szóval felel a lelkipásztor által feltett kérdésekre, megvallja bűneit, bizonyoságot tesz hitéről, majd maga mögött hagyja megbánt és megbocsátott bűneit, él a szent javakkal, megfogadja a tőle telhető

szőr vettünk úrvacsorát.

Majd következik a „vette a kenyeret”, „kezdünkben az Úr poharával” - ezeknél a részeknél, az igazat megvallva el szoktam kalandozni, valahogy itt sokszor nehezemre esik figyelni. Viszont a „Hallottatok Atyámfiak...” mindig észhez térít.

Ezután a *Bűnvalló imádság* - ez a legnehezebb része az egésznek. Ki-kitérek a bűnrészletekre, vagy túlságosan belemélyedek egy-egy gondolatba, de azért igyekszem követni a lelkipásztor gondolatmenetét.

A *Hiszkegy* elmondása alatt helyre szoktam tenni a gondolataimat, s valóban átérzem az imádság minden mondatát. A „*Jóllehet testvéreim, én a Ti hitetekben nem kételkedem, mindazonáltal anyaszentegyházunk állandó gyakorlatához képest még néhány kérdést intézek hozzátok...*” - mivel kicsi gyerekkorom óta szinte minden úrvacsoraosztáson ott voltam, ezt a szöveget is megtanultam, s mindig azon gondolkodom, a „*hallható szóval feleljétek meg*”-be a suttogás is belefér még? Nem mintha nem merném hangosan mondani, de számomra a hangos kijelentés olyan, mintha kérdés lenne, így a közepes hangerősség mellett döntök általában.

A „*Bűnbocsánat hirdetés*” részhez ismét csak tartozik egy rövid történet: volt egy barátom a gyülekezetünkben, aki egyszer elmondta, hogy az ő kedvenc része - ha szabad így fogalmazni - a „*méltatlan bár, de hivatalos szolgálja*”. Nekem ez minden alkalommal eszembe jut, s bár sajnos ezzel a barátommal már nagyon régen nem találkoztam, de ha esetleg még valaha találkozoznánk, olyan szívesen megkérdezném tőle, hogy amikor esetleg távol a saját gyülekezetétől úrvacsorát vesz, eszébe jut-e a deregyői úrvacsoraosztás. Egyébként a liturgiának nekem ez a legmeggrázóbb, legmeghatóbb része. Itt mindig van egy olyan érzésem, hogy ha nem leszek libabőrös, akkor talán „nem jól” bántam meg bűneimet, valamit rosszul csináltam. Igen, volt olyan, hogy úgy jöttem ki a templomból, hogy valami talán nincs rendben, nem éreztem, hogy helyre lennének téve a dolgom. Később rá is jöttem az okára, s a legközelebbi alkalommal minden a helyére került. S mikor a helyére kerül minden, olyan

Simon András grafikája

legjobbat a jövőre nézve, imádságba foglalva kér erőt Mindenható Atyjától mindehhez és megkezdí élete egy új, tiszta szakaszát. Legálabbis én így szoktam megélni ezeket az alkalmasokat.

Érdekes azonban, hogy mi minden szokott bennem lejátszódni az úrvacsorai liturgia alatt, hadd osszam ezt meg Veled. A kételkedéstől a libabőrös állapotig. A liturgia elején általában mintha kicsi gyomoridegem lenne, mint egy vizsga előtt. Komolyan kell venni ezt a dolgot, nagyon fontos a számomra, ezért vagyok itt. A *Szerzetelési Igét* együtt mondom magamban a lelkipásztorral, s gyakran eszembe jut a konfirmáció alkalma, amikor meg kellett tanulnunk kívülről ezt a szöveget. Ott álltunk, fogadalmat tettünk, izgultunk a kérdés-feleleteknél, s elő-

mérfelmen békét, felszabadultságot, reményt és örömet érzek, melynek megélést kívánom minden felebarátomnak.

Majd a lelkipásztor mindenkit meghív az Úr asztalához. Én ilyenkor szoktam az orgona elé ülni, s majd mikor kántor testvérem felvált, én is megállok a női közösségben. Mikor már ott állok, mindig eszembe jut az az imádság, melyet úrvacsoravétel előtt én mondtam el a konfirmáción. Majd a jegyekkel való élés előtt-után ismét, szinte automatikusan mondom magamban a kenyérvétel-borvétel előtti-utáni rövid imádságot - néha a kettőt egyben.

Ezek után a *bezáró rövid beszéden* a sor, mellyel a lelkipásztor „*kéri és inti a híveket...*”. Most karácsonykor ennek a mondatnak a folytatása nagyon megragadta a figyelmemet: „...*hogyan Isten kegyelmét hiábavalóvá ne tegyétek magatokban.*”. Ezen a mondaton valahogy eddig átugrottam, de most, mintha piros tollal aláhúzták volna, és az orrom elé tették volna. Vissza-visszatért ez az útravaló gondolat, még az ebéd során is megemlítettem otthon. Miért, mit akar ez most számomra jelenteni? Isten melyik kegyelmi megnyilvánulását nem vettem észre, mit vettem félvállról? Úgy érzem, megbántam bűneimet, a Jó Isten pedig megbocsátja azokat, akkor tíz perccel később mégis miért hasít belém ez az érzés? Az igazat megvallva a mai napig nem tudom a pontos célját az üzenetnek, de minden nap eszembe jut.

Hogy mindezt miért írom le? Mert talán lesz némi egyezés a megélt érzéseinkben, mert talán eddig erre a dologra ilyen szempontból nem is gondoltál, mert talán Neked is vannak hasonló történeteid, és most feléledett Benned.

A Jó Isten sokszor érdekes utakon közelít meg bennünket. Biztos, hogy az érkezés ideje, helye, miértje jól megalapozott, teljességgel személyre szabott, pontos, fontos és hasznos lesz. Talán azért, hogy az életet ne csak durva hullámaradatnak, hanem inkább vízfodrozódásnak lássuk, melyet néha habossá zavar az erős szél, s olykor melegséget sugárzó napfény szikrázik a felszínén. Kívánom Neked, hogy a Te életedben is legyenek ilyen megragadó gondolatok, melyek által terelget a Mindenható, s majd mikor eljön az ideje, váljon világossá Előtted, mi is a célja ezzel az Úrnak. Kívánok a 2015. esztendőben (is) buzgó lelkiületet, Isten gazdag áldását életedre és szolgálataidra.

Režic Annamária

BIBLIAOLVASÓ

v e g e k f o n a l

1. V.	Péld 25, 1–20	Jn 8, 1–11
2. H.	Péld 25,21–28	Jn 8,12–20
3. K.	Péld 26, 1–12	Jn 8,21–29
4. Sz.	Péld 26,13–28	Jn 8,30–36
5. Cs.	Péld 27, 1–10	Jn 8,37–47
6. P.	Péld 27,11–27	Jn 8,48–59
7. Sz.	Péld 28	Jn 9, 1–12
F E B R U Á R		
8. V.	Péld 29	Jn 9,13–17
9. H.	Péld 30	Jn 9,18–23
10. K.	Péld 31	Jn 9,24–34
11. Sz.	Ezékiel 1,1–14	Jn 9,35–38
12. Cs.	Ez 1,15–28	Jn 9,39–41
13. P.	Ez 2	Jn 10, 1–5
14. Sz.	Ez 3, 1–15	Jn 10, 6–10
15. V.	Ez 3,16–27	Jn 10,11–15
16. H.	Ez 4	Jn 10,16–21
17. K.	Ez 5	Jn 10,22–30
18. Sz.	Ez 6	Jn 10,31–42
19. Cs.	Ez 7	Jn 11, 1–16
20. P.	Ez 8	Jn 11,17–32
21. Sz.	Ez 9	Jn 11,33–44
22. V.	Ez 10	Jn 11,45–52
23. H.	Ez 11	Jn 11,53–57
24. K.	Ez 12	Jn 12, 1–11
25. Sz.	Ez 13	Jn 12,12–19
26. Cs.	Ez 14, 1–11	Jn 12,20–26
27. P.	Ez 14,12–23	Jn 12,27–33
28. Sz.	Ez 15	Jn 12,34–36

Gyarapítunk vagy tékozlunk?!

Mit szolgálunk adónk 2 %-val? Számoljunk együtt!

Több mint egy évtizede jött létre a Lónyay Gábor Polgári Társulás, hogy az Ungi Református Egyházmegye gyülekezeteinek segítségére legyen a törvény adta lehetőség szerint begyűjteni a hívek évenkénti adójának 2%-át. Kiszámítottuk ugyanis, hogy nem éri meg gyülekezetenként létrehozni egy társulást, alapítványt, stb., mert a kiadások sok esetben jóval nagyobbak, mint a remélhető bevételek. A Lónyay társulás igazgatója által kidolgozott eljárás mód szerint minden gyülekezet hozzájárulhat a hívek által ide utalt adó-átutalásához, csak el kell juttatni az adóhivatal által lepecsételt „Nyilatkozat” (Prehlásenie) eredetijét az illető lelkészi hivatalba, ahonnan továbbítódik a Lónyay társulás székhelyére. A beérkezett iratok alapján a gyülekezet megkapja az őt illető részt. A társulás költségeinek fedezésére a beérkezett összeg 6%-a szolgál. Mit jelent ez számokban?

Ha egy társulás saját számlát tart fenn és évenként bejegyezteti magát a 2% fogadására, akkor minden évben 115-120 € ráfordítás szükséges. Lássuk az összehasonlítást!

Saját társulás által begyűjtött adó 2%		
bevétel €	költség €	marad €
100	120	- 15-20 / ráfizetés
500	120	380
1000	120	880
1500	120	1380
2000	120	1880

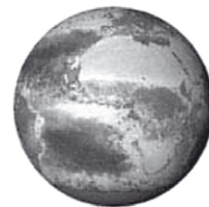
a Lónyay Társuláson keresztül vezetett adó 2%			
bevétel €	6% levonás €	marad €	
100	6	94	
500	30	470	+ 90 €
1000	60	940	+ 60 €
1500	90	1410	+ 30 €
2000	120	1880	

Társulásaink mintegy 70%-a 1000 €-nál kevesebb 2%-os átutalást kap, amiből további fölösleges veszteséget jelentenek a bankszámla fenntartás és az évenkénti regisztrációs díj megkerülhetetlen költségei! Ez 20 társulás esetén $20 \times 120 \text{ €} = 2400 \text{ €}$ fölösleges kiadást jelent!!! És akkor még nem számoltuk a társulás alapításának kiadásait, amely több száz Eurót jelent.

Ebből egyértelművé válik mindenki számára, hogy saját társulást csak akkor érdemes létrehozni, ha évenként legkevesebb 2000 € adóbevétellel számolhat. Ha nem, akkor a gyülekezet bevételét csökkenteni. Ha híveink átutalják adójuk 2%-át, akkor azzal jól sáfárkodva ne csökkentsük annak értékét, hanem úgy gazdálkodjunk, hogy annak minél nagyobb hányada gyülekezeteinket gyarapítsa. Immár tíz éve ezt szolgálja a Lónyay Gábor Társulás. Hála a Mindenhatónak, hogy egyre több gyülekezet ismeri fel ezt a lehetőséget, és nem pazarol, hanem gyarapít!

Csoma László,
a Lónyay Gábor Társulás igazgatója

VILÁGOLDAL

Hitről hívóknak

ISTEN ÍGÉRETEI SZÁRNYAKAT ADNAK 2015-BEN IS!

Kálvinnal és Bonhoefferrel esztendő fordulóján

Az egyházi újév nem január 1-vel, hanem advent 1. vasárnapjával kezdődik szerte a világon, kivétel nélkül mind a katolikus, mind a protestáns egyházakban. Szilveszter napjának nevét a római katolikus országokban terjesztették el először, emlékezve és emlékeztetve I. Szilveszter pápa 335. december 31-én bekövetkezett halálára, aki így ennek a napnak a szentje lett a római egyházi kalendáriumban. Protestánsok nem vették át ezt a szóhasználatot. Ővi és újévi hálaadásokat tartottak, tartanak kezdettől fogva. Így most 2014 végén, 2015 elején a református Kálvin, illetve az evangélikus Bonhoeffer gondolataival kívánunk áldást óvbúcsúztatónkra, és újév köszöntőnkre. Nem pezsgő, nem mámor, hanem elmélyült, szent csend, az előrelátó, gondviselő Istenbe vetett hit és az Ő vezetésének bizonyossága vezette gondolataikat esztendő fordulósakor is. S bár jó 400 esztendő választja el őket, mégis hasonlóképpen gondolkodtak, reménykedtek... (Forrás: reformiert-info.de; dietrich-bonhoeffer.net – 2014. dec. 28.)

Írta, fordításokat készítette: Dr. Békefy Lajos

Isten ígéretei szárnyakat adnak

Kálvin többször is elővette esztendő fordulása tájkán Pál apostolnak a hatalmas „himnuszát”, ami a Római levél 8. fejezetében olvasható. Mit is lehetne leginkább „Szilveszter” tájkán idézni, mint azt az igazsakaszt, amiben ez a legfőbb kérdés, s az abszolút hitbizonyosságban megkapott válasz a legbiztosabb útravaló: „Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk”? Az apostol így fogalmaz, Kálvin ezt recitálja, s mi is ezt mondjuk lelkünk belső visszhangjával és rezonanciájával, túl a médiák műsorharsonáin, az évfordító éjszaka rakéta-durránásain, a látványokba tévedt ember pillanatnyi gyönyörélezetén: „Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? Nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? Amint meg van írva: Te éretted gyilkoltatunk minden napon; olybá tekintenek mint vágó juhokat. De mindezekben felettébb diadalmaskodunk Az által, aki minket szeretett. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagy a mi Urunk Jézus Krisztusban” (Róma 8,31-39). Erről tartott genfi, St. Pierre templombeli igehirdetésében fogalmazta meg idők és körülmények változása közepette is a sziklaszilárdan megmaradó keresztyén meggyőződést a hitújító Kálvin: „Hitünk Isten ígésétét úgy fogja fel, mint olyan szárnyat, ami minden ellenálláson keresztül a mennyekig emel minket”. Evangéliumi józansággal másutt arról írt, hogy az évek fordulóját ez jellemzi: az újbán is megmarad a régi. Ez senkit nem vigasztal, hiszen a gondok velünk vándorolnak.

Amint Luther atya is írta

Barátjához és római levél-kommentárjának kiadójához, Wendelin Rihelhez intézett szavaiban, aki éppen ezt a Kicsoda ellenünk? kezdetű hitvalló részt idézte Kálvinhoz írt levelében, a reformátor így fogalmazott: „Bravissimo! Ön fejből tudja az Igét. De ennek tartalmát is megragadta a szíve?”. A válasz: „Pontosan azért tudom fejből az Igét, s kitarok szilárdan mellette, hogy ha követ hajítanak be az ablakomon, vagy fenyegető levelet dobznak be házamba, akkor is Pált a magam oldalán tudjam, s megmaradjak az igaz hitben. És Ön, tisztelt Jean mester?”.

Kálvin válaszában ugyancsak az évek változásain, és fordulói sokszorosán áthúzódo bizonyossággal válaszol: „Azokra az emberekre gondolkol ilyenkor, akiket hitük miatt megvádolnak, fenyegetnek, üldöznek, vagy kivégeznek. Naponta fellobbannak a máglyák lángnyelvei, s ez a humanizmus korában. Amint Luther atya is írta: 'Az ős ellenség most is üldöz még'. Ezért van ezeknek az embereknek szükségük segítségünkre. Hogy támaszt találjanak nálunk és kitaranak”. Mondják, Kálvin genfi házvezetőnője egy reggel valamelyik év fordulója előtt bekopogott a Mesterhez. „Calvinus úr, párizsi menekültek állnak a bejárati ajtó előtt. De a házunk már tele van menekültekkel!”. Kálvin erre ezt mondta: „Akkor is enged be őket. Helyet kell adnunk számukra itt valahogyan. De először adj nekik enni és inni. Ez megerősíti meggyötört testüket. A lelkükről kicsit később majd én fogok gondoskodni”. Igen, ez a segítő, elsősegélyt nyújtó, cselekvő, mentő szeretet az, ami évek fordulóján is ment tovább Kálvinnal az új esztendőbe. Erre a cselekvő szeretetre pedig ma is nagyon nagy szükség van, amikor másfajta máglyák, üldözés, gyűlölet, vagy éppen a rafinált ész kísértete s modern csapda-állítása járja be a világot, vagy láthatatlanul lobbant fel pusztító tüzeket emberekben, szervezetekben, keresztyénellenes mozgalmakban.

Kálvin ó-, újévi imája – Te vezettél át minket az idők viharain

Istenünk, jó Atyánk, ez az év lassan véget ér. Sok mindent tapasztaltunk, megéltünk, némi öröm is adódott utunkon. Mindent hálásan vettünk szent kezedből. Adódott fájdalom és szenvedés is, betegség és gyász is a múlt napokban. De nem törtünk össze, el tudtunk mindent viselni. Hálával telt szívünkkel mondjuk: Te vezettél át minket az idők viharain. Hálaadásunk közben sem feledkezünk meg testvéreinkről: azokról, akik éheznek és fáznak, akik fenyegetések és üldözés között élnek, akiknek az életét erőszak veszi körül. Erősítsd meg őket, Urunk, nehogy elveszítsék hitüket, de megőrizhessék bizodalmutat Tebenned, és új reménységet kapjanak. Engedd Urunk, hogy emberséget tapasztaljanak, s felfedezhessék szereteted jeleit. De könyörgünk azokért is, akik a baj és erőszak okozói: fedezzék fel szeretetedet, s így hagyják el gaz cselekedeteiket.

Jó Atyánk, előttünk az ismeretlen újesztendő. Bizonyára jót és szépet, meg rosszat és nehézséget is hoz majd. Erősítsd meg kérünk hitünket afelől, hogy mindazzal, ami vár ránk, javunkat akarod. Tégy bizonyossá, hogy semmi sem szakíthat el minket szeretetedtől. Hiszen az elmúló esztendőben is megtapasztaltuk szeretetedet, ezért tekintünk bízó hittel az újesztendőre is. Hálával nézünk vissza, reménnyel fordulunk előre. S ami eközben szívünket és elménket betölti, azt mind Eléd

hozzuk, és közösen kérünk Téged így: Mi Atyánk, aki a menyekben vagy...”

Bonhoeffer újévi éneke – a mélypont himnusza minden embernek

„Égi erőktől átölelve szépen”, vagy az „Áldó hatalmak oltalmába rejtve...” fordítás szerint a legsötétebb napokban, 1944-1945 fordulóján írta meg Dietrich Bonhoeffer hitvalló versét, ami végigkíséri a keresztyénség minden ágazatának és felekezetének a történetét az idők végezetéig. Hiszen amit ott a cella mélyen megfogalmazott, az a legmélyebb hitű emberek körülményektől független, azoktól elvonatkoztatni képes hitének győzelmi éneke, vallomása is lehet, igazi újévi lelki himnusz.

Égi erőktől átölelve szépen, védelmet, vigaszt nyerve biztosan, úgy vágyom élni most is az új évben, véletek lenni s menni boldogan.//Még a régi kínok a szívünkben ülnek, még gonosz napok súlyos terhe fáj, add üdvösséged zaklatott lelkünknek, mit nekünk szerzél, ó, égi Király.//És nyújtsad bár a nehéz kelyhet nekünk, kinnal, keserve csordultig telít, hálásan vesszük zúgolódás nélkül, és áldjuk érte drága kezeid.//És ha örömet még valaha adnál e világon és napja ránk nevet, majd elidőzünk az elmúlt napoknál, s néked ajánljuk fel az életet.//

Lobogjon csendben gyertyáidnak lángja, melytől eloszlik majd a vak sötét, add, hogy az ember egymást megtalálja, tudjuk, a fényed úzi el az éjt.//És bár most minket körülvesz a mély csend, a világnak hadd halljuk a dalát, mely láthatatlan körülöttünk felcseng, gyermekeid magasztos himnuszát.//A jó hatalmak csodás rejtekében vigasszal várjuk azt, mi még jöhet, Isten velünk van reggel és az éjben, s tudjuk, minden nap szent keze vezet. (Ford.: Jakus Imre, in: Otto Dudzus, Válogatás Bonhoeffer legismertebb műveiből, Bp., A Magyarországi Evangélikus Egyház Sajtóosztálya, 1988)

Ő mindent oly szépen intézett

Ennek az évnek a végén szólnunk kell minden hétről, minden órától, ami mögöttünk van. Ezzel az Igével kezdjük imádságunkat, mert

egyetlen óra sem múlt el, amiről ne mondhatnánk el: „Ő mindent jól cselekedett” (Márk 7,37). Pontosan azokat a napokat nem szeretnénk ma hátunk mögött tudni, melyek nehezek voltak, megkínóztak minket vagy aggodalmat hoztak magukkal. Azokat a napokat nem akarjuk magunk mögött hagyni, melyek a keserűség ízét adták nekünk, mindaddig, amíg ezekről a napokról hálával és alázatosan meg nem valljuk: „Ő mindent jól cselekedett”. Nem felejtenünk kell, hanem feldolgozni és legyőzni. Ezt a hála képes megtenni. Nem akarjuk a múlt rejtélyes titkait megoldani, s gyöttrő tépelődésbe süllyedni, hanem mindazt, ami felfoghatatlan, megmagyarázhatatlan, úgy, amint van, megbékélve Isten kezébe szeretnénk visszatenni. Ezt pedig csak alázattal tehetjük meg. De a legfájóbb tüske még hátra van: Az én vétkem, az én igen nagy vétkem!...Bűneim rossz gyümölcse bizony vég nélkül tovább hat. Hogyan zárhatom mégis le mindezt? Ha nem tudod vétkedről kimondani, „Ő mindent jól cselekedett”, akkor még nem vagy keresztyén, akkor még megkeményedtél bűneidben... A végső és legmeglepőbb ismertető jele a keresztyén embernek pontosan az, hogy ő végül is ki tudja mondani bűneiről: Ő mindent jól cselekedett. (Forrás: *Illegale Theologenausbildung: Finkenwalde 1935-1937, DBW Band 14, 258kk. oldal*)

Bonhoeffer Hiszekegye

Még szabaddalban, fiatalon megírta Hiszekegyét, 1934-ben. Ebben így fogalmazott:

HISZEM, hogy Isten mindenből, még a leggonoszabból is jót hozhat ki, s Ő ezt így is akarja. Ehhez szüksége van olyan emberekre, akiknek minden dolog a javát szolgálja. HISZEM, hogy Isten minden nehézségben annyi ellenálló erőt ad nekünk, amennyire szükségünk van. De nem előre ad, nehogy elbizzuk magunkat, hanem hogy egyedül Őreá hagyatkozunk. E hit segítségével győzünk le minden aggodalmat, ami a jövőre nézve megfogad bennünk. HISZEM, hogy hibáink és tévedéseink nem véletlenül adódnak, és Istennek ezekkel nem nehezebb kijönni, mint feltételezett jótetteinkkel. HISZEM, hogy Isten nem valamiféle időtlen fátum, végzet, hanem Ő vár őszinte imáinkra és felelősségejes tetteinkre. Ő csak ezekre válaszol. (Forrás: *Widerstand und Ergebung, DBW Band 8, 30kk oldal*)

A Szeretetnap 2015-ös kiadása korlátozott mennyiségben még rendelhető szerkesztőségünk

címén: 076 74 Drahnov-Deregyő 216, Tel.: 056/6395396, E-mail: ladislavcsoma@gmail.com.

A megrendeléseknek beérkezésük sorrendjében teszünk eleget.

Történelmi előadások hangzottak el Királyhelmeceken

A bodrogközi települések egy része idén ünnepelte első ismert írásos említésének 800 éves jubileumát. Ez évforduló kapcsán Királyhelmeceken és több környékbéli településen is volt alkalom az ünneplésre és a hálaadásra. A sok-sok kulturális programmal teletűzdelt településenkénti ünneplések mellett a királyhelmecei református gyülekezet fontosnak tartotta a tényleges visszate-

kintést, az elmúlt évszázadoknak az áttekintését, régiókn és egyházunk vonatkozásában egyaránt. Már az alkalom szervezésekor nyilvánvaló volt, hogy az elmúlt évszázadoknak csak a legmeghatározóbb, fordulópontokat jelentő eseményei említésére ad majd lehetőséget az a történelmi szimpózium, amelyre 2014. november 9-én a királyhelmecei Városi Művelődési Köz-

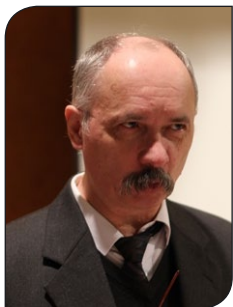
pont kistermében került sor. Bizonyosak voltak afelől, hogy egy délután alatt lehetetlen mindenre kiterjedő, 800 évet átfogó előadást tartani, ugyanakkor fontosnak tartották, hogy népünk és egyházunk múltjára közösen, királyhelmeceiek és környékbéliek ilyen módon is emlékezzenek. Ebben az emlékezésben, a történelmi visszatekin-

akik különböző oldalról közelítették meg a témát. Prof. PhDr. Kónya Péter,

PhD., az Eperjesi Egyetem előadója Királyhelmece városának múltját vázolta fel a téma nagyságát tekintve nagyon is szűkös idő-

keretben. Előadásában kitért az évszázadok során itt élő, a várost birtokló, olykor csupán bitorló családokra és tetteikre, valamint a városnak a régióban betöltött szerepére és fontosságának időközbeni változásaira. Röviden érintette a reformáció korát is, azonban a város és a régió egyháztörténeti vonatkozásait már a Sárospataki Református Teológiai Akadémia tanára, Prof. Dr. Dienes Dénes osztotta meg a szép számú hallgatósággal, hiszen ő „Egyház a történelemben, történelem az egyházban” címmel tartotta meg előadását. A korabeli feljegyzések, egyházlátogatási jegyzőkönyvek idézésével sokszor csalt mosolyt a történelem iránt érdeklődő jelenlévők arcára, amely feljegyzések által a korabeli egyházi, gyülekezeti

élet gyakorlatába is bepillantást nyerhetett a hallgatóság. Harmadik előadóként Furik Csaba, Kassa Megye képviselője, a kiskécsi gyülekezet gondnoka és a falu polgármestere állt a pulpitus mögé, aki korábban, s így a jelenlévőkhöz is talán közelebb lévő témát boncolgatott, hiszen a XX. század történelmét, Királyhelmece és a régió településeit is érintő politikai döntéseket elemezte, amely döntések népünkre és egyházunkra nézve is szörnyűségek, jelenünket is meghatározó rendelkezések voltak.

A vasárnap délutáni történelmi előadások által csupán megsejthettünk

valamit az elmúlt évszázadokból, azok olykor felemelő, máskor inkább lesújtó eseményeiből. Azonban – ahogyan oly gyakran emlegetik – mivel múlt ismerete nélkül nincs jövő, így még ha sokszor feledésbe kívánják is meríteni a múltat, vagy éppen nyilvánosan tagadni és megváltoztatni akarják is azt, a jövőnk és a felnövekvő generációk miatt fontos a múlt megismerése. A királyhelmecei református gyülekezet vezetői, mint a hiánypótló alkalom szervezői bíznak abban, hogy ha csak kevéssel is, de a történelmi szimpózium megszervezésével hozzá tudtak járulni ahhoz, hogy Bodroghely központjának település- és egyháztörténetét jobban megismerjék, s így kicsit talán ragaszkodóbbakká, a szülőföld iránt elkötelezettebbekké váltak mindazok, akik ez alkalomra ellátogattak.

Molnár István

Imanap az egység jegyében

Nagy ajándék meghallani és követni az Úr szavát, mivel a kegyelem csodálatos jeleit tapasztalhatja meg az így cselekvő keresztyén. Ezt élhetik meg évről évre mindazok, akik tevékenyen bekapcsolódnak a Magyar Református Nőszövetség által évenként szervezett imanap alkalmába. A 2004-es népszavazás eredménytelensége felett nem kétségbeestek nőtestvéreink, hanem évenkénti rendszerességgel imanapot szerveztek, amely áldott alkalmat egyre több gyülekezet tart meg. Mindenekelőtt azok a gyülekezetek, amelyeknek fontos a magyar református egység megélése. Gyarapszik azoknak a gyülekezeteknek a száma is, amelyek testvérgyülekezetet hívnak meg, hogy az egység minél érzékelhetőbb legyen. A 2014. december

7-én tartott imanap példaértékű volt a Szatmárnémeti-nyolcvadi gyülekezetben.

Bogya Kis Mária meghívására Felvidékről és az anyaországból érkeztek vendégek. Igehirdetést és előadást e sorok írója tartott, a helyi gyülekezet énekkara és fiataljai énekszámokkal tettek biztosságot. Tanulságos volt meghallgatni miként jött létre ez a gyülekezet és miként épített templomot, alakított ki egy családi házból szeretetszolgálati épületet, s miként hozott létre református óvodát. A lelkes-

nő elmondta, a templomépítésre kapott üres téren tartották istentiszteleteiket, amelyre egyre többen jöttek el. Majd elkészült a templom alapzata és alagsora, s végül a templom, ahol ez alkalommal is több százan vettek részt az istentiszteleten. A közös ebédet a gyülekezet asztonyjai készítették, majd Bogya Kis Ferenc lelkipásztor vezetésével megismerkedhettünk Szatmárnémeti belvárosával és történelmi nevezetességeivel. A délutáni előadáson ismét több százan vettek részt, köztük lelkesítő és lelkesítő feleségek, akik a felvidéki nőszövetség által készített imafüzet imádságait olvasták fel. Mindezt Isten kegyelme még gazdagabbá tette egy találkozással. A 2009-es Kálvin év alkalmából Szamoskrassóból velünk utazott Genf-

be, az akkor 75 éves Szász Antal gazdálkodó testvérünk. Most, amikor olvasta, hogy felvidéki testvérek érkeznek Szatmárnémetibe, vasárnap délután mintegy 30 km-t utazott, hogy találkozhasson az akkori út szervezőjével. A Mindenható figyelmeztet, az egység

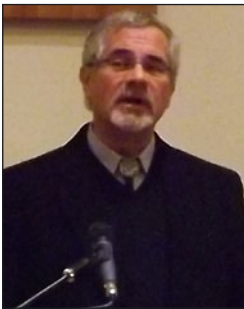
építése a mi személyes küldetésünk is, s ha mi meghallgatjuk Őt, áldása velünk van. Az áldások csodálatos voltát élhették meg a fogadó gyülekezet tagjai mellett Fehérgyarmat, Abara, Deregnő, Iske, Kaposkelecseny, Nagyszelmenc

gyülekezeteiből érkezett testvérek is. Legyen Istené a dicsőség a szeretetért és a különösen szép időért, amelyben utunkat megtehetjük.

Csoma László

A hit örömeivel Abarán

December első hetében Szevevényi János, evangélikus lelkész tett bizonyosságot Krisztussal való találkozásáról, s életének azt követő megújulásáról Abarán.

A megtelt gyülekezeti teremben azonban nem az ilyenkor gyakran jellemző, komoly, kissé borús lelkület uralkodott, hanem a keresztyén hit öröme. Isten nagy kegyelmi ajándéka, hogy a lelkipásztor úgy tud szólni hitre jutásáról, szolgál-

táról, hogy az „életvidám” élet megváltozása nem von maga után álkegyes szomorkodó légkört, hanem épp ellenkezőleg. Az élő hit vidámságával élt élet valóságával találkozhatott a hallga-

tóság. Kimondatlanul is a Filippi levél 4. rész 4. verse: Örüljete az Úrban mindenkor! Legyen áldott az Ő neve a hit örömeért!

CsL

Karácsonyi csomagosztás

2014. december 20-án adventi istentisztelet alkalmával karácsonyi csomagosztásra került sor az ún. „Karácsonyi Gyermekek Hadművelés-Operáció Vianočné Dieťa” keretében Szilicén és Borzován a Szalóci Református Gyülekezet és Szalóka Polgári Társulás tagjainak közvetítésével és szolgálatával. A „cipősdoboznyi szeretet” sok gyermek számára jelentett örömet és az ajándékozók szándéka szerint tovább mutat, Isten ajándékára: Jézus Krisztusra, akit értünk adott szeretetből, hogy aki hisz Őbenne, ne legyen elvesztett, hanem örök élete legyen. Jó volt átélni az Istenről szóló bizonyoságtételt a szalóci

roma fiatalok Istent dicsőítő zenélésén keresztül, az Igehirdetés és a Borzy Bálint, gondnok által tartott szeretetcsomagokról szóló tájékoztató által csak úgy, mint a Szalóka énekes szolgálatán és a vendéglátó gyülekezetek szeretetén, szeretetvendégségén, az együtt átélt szeretetteljes közösségen keresztül is. Sokak számára „talált” az ajándék is, amikor éppen olyan dolgot kaptak a gyerekek, amire szükségük volt, aminek nagyon-nagyon örültek.

Ugyancsak örömet okozott és már a sokkal konkrétabb segítségnyújtás jegyében ment végbe az az ún. „kék vödör” segélyakció is, melyet a Magyar

Református Szeretetszolgálat kezdeményezésére az Aggtelek, Jósvafő és környéki gyülekezetek támogattak tartós élelmiszerek gyűjtésével és juttattak el Vigtelkei és Vigtelke-Pelsőc kolóniai rászoruló, nyomorúságban, szegénységben szenvedő családok számára, könnyebbé téve számukra a karácsony előtti időszakot. Az adományt Mező Arnold aggtelek-jósvafői lelkipásztor kísérte és részben szállította is a helyszínre, ahol tájékozódhatott is a nyomorúságban élő családok helyzetéről, lakhatási körülményeiről, mely alapján nyilvánvaló vált, hogy jó helyre került a támogatás.

Mindkét alkalomért dicsőség Istennek, aki szeretetével megáldott bennünket minden lelki áldással a Krisz-

tusban. És hálás szívvel köszönjük mindenkinek a segítségnyújtását, akik bármilyen formában támogatták, segí-

tették, szervezték ezen akciók létrejöttét, megvalósulását.

André János - Borzy Bálint

Konferencia a Parlament felsőházában

„Remény és Realitás Magyarország 1945”

A Nemzeti Emlékeztető Bizottsága rendezett konferenciát 2014. december 11-én, amelyre meghívást kapott a Szlovákiai Magyar Református Lelkészegyesület elnöke is. Vitathatatlan, hogy 1945 gyökeres változást jelentett a magyar társadalom egésze számára. Ennek feldolgozásán már évek óta dolgoznak a magyar történészek. Eddigi kutatási eredményeik összefoglalóját hallgathatta meg a mintegy százötven meghívott. Ha csak arra gondolunk, hogy mit jelentett a szovjet megszálló „felszabadtítás”, gazdasági rablás, a „málenkij robot”-nak nevezett rabszolga szerzés, a megszállók támogatásával végrehajtott kommunista térnyerés és felforgatás, máris érzékeltettük a probléma összetettségét. Nem lehet nem észrevenni, hogy Kelet-Európát a nyugati hatalmak kiszolgáltatták egy olyan keleti diktatúrának, amely kész volt minden erkölcselenségre és aljas bűnökre a hatalom megszerzése és megtartása érdekében. Kövér László, a parlament elnöke, s egyben a konferencia védnöke tartotta a bevezető előadást, melyben emlékeztetett arra, hogy a történelem ismerete segít bennünket eligazodni jelenünk kihívásaiban. Az általános történelmi bevezetőt Schmidt Mária, a Terror Háza igazgatónöje tartotta, majd a szakelőadók ismertették az eddig feldolgozott történelmi tényeket. Vajon akik a demokrácia hiányát szajkózzák ilyen-olyan tüntetéseken az utóbbi időben, mennyire vannak tisztában azzal, hogyan is nézett ki az a „baloldali demokrá-

cia” azaz „népi-demokrácia”, amelynek egykori és mai haszonélvezői önző cinizmussal manipulálják a ismerethiányos embereket?

CsL lelkészegyesületi elnök

cia” azaz „népi-demokrácia”, amelynek egykori és mai haszonélvezői önző cinizmussal manipulálják a ismerethiányos embereket?

Bibliaiskola és evangelizáció - meghívó

Az Ungi Református Egyházmezgye és a Református Tanulmányi Központ két rendezvényt szervez Deregnnyőn februárban.

A Bibliaiskola ez évi alkalmára 2015. február 21-én, 10 órai kezdettel kerül sor. Előadóink Dr. Fodor Ferencné és Dr. Fodor Ferenc a böjt bibliai üzenetével foglalkoznak.

Az Ungi Egyházmezgye evangelizációs hetét 2015. február

23-27-e között tartja, esténként 18 órai kezdettel Deregnnyőn. Az alkalmakon Dr. Fodor Ferenc szolgál igehirdetéssel, és Dr. Fodor Ferencné vetítéssel egybekötött előadást tart az alkalmakon.

Szeretettel várjuk a testvéreket, hogy erősödjünk hitünkben és szolgálatunkban.

CsL

Erőszak-megelőző hatású élménypedagógiai képzés

Konfliktuskezelés, erőszak megelőzés, agresszió felismerés – csak néhány azok közül a fogalmak, szókapcsolatok közül, amelyek az utóbbi években kerültek be több pedagógus, gyermekekkel foglalkozó szakember szótárába. Vanak, akik nem csupán ismerni szeretnék

amit az ENPI Határon Átnyúló Együttműködés Programján belül támogatásban is részesítettek.

A közös pályázatnak köszönhetően, több lépésben megvalósuló program első fázisában 22 személy – zömében pedagógusok, lelkesek, gyermekekkel fog-

ság, mivel a deregnyői képzés után, már a helyi képzéseket kell a 22 résztvevőnek megszervezni, majd azokon az élménypedagógiai foglalkozásokat vezetni.

E program öncélúnak tűnhet, s a külső szemlélő számára csupán a képzéseken részt vett, erről tanúsítványt is kapott felnőtteket építi. Azonban a projekt célja az oktatási intézményeken, vagy éppen kortársközösségeken belüli, gyermekek közötti erőszak megelőzése, az agresszió felismerése és a konfliktushelyzetek kezelése. E cél elérése érdekében ez év tavaszán további pedagógusokat, lelkeseket, gyermekekkel foglalkozó szakembereket vonnak be és ismertetnek meg a gondosan összeválogatott élménypedagógiai játékokkal, pontosan felépített programmal, akik már a saját osztályukon, csoportjukon belüli tevékenységükkel az agresszió felismerésére, stresszhelyzetek kezelésére, konfliktushelyzetek megoldására tanítják a gyerekeket.

Mindezek után felvetődhet a kérdés, hogy egy gyülekezetnek miért kell egy ilyen programban részt venni, vagy éppen lekipásztoroknak élménypedagógiai játékokkal, főleg agressziókezelésben segítséget jelentő foglalkozásokkal megismer-

e fogalmak jelentését, hanem a gyakorlatban, a gyerekek, fiatalok nevelésében szeretnék használni, alkalmazni. Mindjárt szükséges is az előbbi kijelentés pontosítása, hiszen nem szeretne senki erőszakot megelőzni, vagy agressziót felismerni, hanem azt szeretnék, ha egyáltalán nem, vagy egyre kevesebbszer kellene beszélni iskolán belüli, gyermekek közötti erőszokról, konfliktusról, agresszióról. E célból, vagyis az e témá-

lalkozó szakemberek – erőszak megelőző élménypedagógiai képzésen vesz részt, hogy a második körben már ő maguk tudják a helyi szinten, vagyis Kárpátalján, Felvidéken és Magyarországon megvalósuló lokális képzéseken ismereteiket továbbadni. Ez által biztosított, hogy a konfliktuskezelést, agresszió megelőzést célként kitűző élménypedagógiai foglalkozásokat minél többen megismerjék, s így minél több gyermeket, osztályt, csoportot bevonva a lehető legtöbb helyen pozitív változások történjenek a gyerekek közötti kapcsolatokban, viszonyokban.

A program keretében az elmúlt év nyarán Upponyban valósult meg az első képzés, így a második képzésen, amelyre január első hetében a deregnyői Tanulmányi Központban került sor, már ismerősökként köszöntötték egymást a tréningen résztvevők. A két magyarországi szakember, Bányai Sándor és Kovács Nikoletta vezetésével megvalósult képzésen már nem csupán új foglalkozásokat, játékokat tanultak a résztvevők, s nem is csupán a téma elméleti részét ismerték meg még jobban, hanem az élménypedagógiai foglalkozások vezetésének elmélete után a gyakorlatban is kipróbálhatták magukat a résztvevők egy-egy foglalkozás vezetésével. Erre azért is volt szük-

ban való elmélyülést szem előtt tartva nyújtotta be az Európai Unióhoz közös pályázatát a budapesti Zabhegyező Gyermekanimátorok Egyesülete, a Királyhelmeci Református Egyházközség, a Kárpátaljai Református Ifjúsági Szervezet és a magyarországi Kreatív non-profit szervezet három évvel ezelőtt,

kedni. A kérdés azonnal költőivé is válik, amint belegondolunk, hogy a gyülekezetben belüli gyerekcsoportokban is azok a gyerekek vannak, akik az iskolában; a lekipásztorok is foglalkoznak gyermekekkel akár a gyülekezet talaján, akár az iskolai hitoktatáson belül. Így sok esetben bizony hasznos és szükséges azon eszközök, pedagógiai módszerek ismerete, amelyek segítséget jelenthetnek egy lelkesnek abban, hogy a hittanórákon, gyülekezeti gyermekfoglalkozásokon is nagy valószínűséggel megjelenő konfliktusokat kezelni tudja és a gyerekeket mélyebbre, az Evangélium felé vezesse.

Molnár István

Szlovákiai Magyar Református Lelkészegyesület – tisztújító közgyűlés

2014. november 21-én Hanván tartotta tisztújító közgyűlését a Lelkészegyesület. Az elnök, Csoma László, a Lukács 13:34 alapján tartotta meg a nyitóáhitatot.

Ezután elnöki beszámolójában méltatta az elmúlt választási időszak mun-

kasságát, majd az építő jellegű hozzászólások után felhívta a jelenlevők figyelmét arra, hogy három tisztség kerül megújításra: az országos elnök, titkár és pénztáros.

A jelenlevők titkos szavazással a következő döntést hozták:

Elnök: Csoma László

Titkár: Györky Szilvia

Pénztáros: Porubán Fülöp Angéla

A tisztújítást követően, a leköszönő pénztáros, Rácz Elemér megtette pénztári beszámolóját az elmúlt év gazdálkodásáról. Az elnök ezután megköszönte Rácz Elemér lelkiismeretes szolgálatát

az elmúlt választási időszakban, amelyet 2011 óta végzett Isten dicsőségére.

A jelenlevők Isten áldását kérték a megújult vezetőség munkájára és szolgálatára. Az elnök, jövő felé irányuló terveit felvázolva elmondta, hogy a Lelkészegyesület célkitűzései közé tartozik hatékony anyagi segítségnyújtás a nyugat-

díjba vonuló lelkészegyesületi tagok részére, valamint a lelkész-özvegyek egyszeri anyagi támogatása. Továbbá hangsúlyozta, hogy a Lelkészegyesület emellett jónak látja a külföldön már sikerrel működő, lelkészek szellemi fejlődését szolgáló tanulmányi hónapok be-

vezetésének kezdeményezését.

További tervek és javaslatok elhangzása után, a hanvai gyülekezet vendégszeretete jóvoltából, a jelenlevők között ebédet vettek részt.

Mindezért legyen Istené a dicsőség.

Györky Szilvia

„Hová tűnt a virtus, hol lakik”?

A mi Urunk legyőzte az ellenség és a bűn hatalmát, de az tombol még egy utolsót, láncra vereten is. Ezért nem élhetünk úgy, mint ha már nem lenne rosszindulat, hamisság, fonákság, viszály. Ezek ellenében kínál a mi Urunk lelki fegyverzetet. S íme, ott ahol mi eszköztelenségünket látjuk és panaszojuk, arra Isten számos lehetőséget kínál a megállásra, az ellenállásra.

Sokak szívébe beleégett 2004. december ötödikének fájdalma. Akkor konstatáltuk először, a mély döbbenetig, hogy az a sok évtizedes országvesztő döntés nem csupán egy országot nyomorított meg, de a benne élőket is.

Sokat ócsároltuk a rendszerváltozás által eltelt negyed évszázadot, pedig legalább ennyi idő kellett ahhoz, hogy a nemzet magára találjon. Jóval több időbe telt ugyanis a lelkekre fonódott vasfüggönnyet levágni, mint 25 éve megnyitni a határokat. Legalább ennyi idő kellett ahhoz, hogy természetes legyen a tudat: a Kárpát-medencében számos helyen van élettere a magyarnak. Amikor december ötödikén a többség „magára zárta” az országot, az sokakat indulásra bírta, mert látták, hogy a nemzet rossz irányt vett. Mert hiába a demokrácia és a szabadság, ha a nép torzlel-

kű tébolyodottként bolyong útján. Döbrentei Kornél kérdése ott visszhangzott füleinkben: „Fiúk, hová tűnt a virtus, hol lakik / meddig hátrálunk még, a méhfalig?” December ötödike nemcsak a mélypont volt tehát, mert az eszmélés lehetőségét is magában hordozta. Amikor látnunk kellett, lassan nincs már hová hátrálnunk az önfeladás és önfeladás

útján. Mert elértünk a falig. Nincs tovább. Csak előre! Ezt, az ellentámadást éli most a nemzet. Ellenében mindannak, ami kiveszi kezéből a könyvet, a tudást, az alkotást, a szellemi felemelkedést, és helyette a Nyugat

tányérmosójának, eperszedőjének, cselédjének számúzi e tájról.

„Hová tűnt a vitézség, fiúk?” A költő kérdésére megszületett a válasz. Ma, 2015. január 3-án, itt van a vitézség, köztünk, Szentjobbon. Ahol a történelem nekünk, itt élőknek és ide látogatóknak kitartásról, ellenállásról, áldozathozatalról, Istenbe vetett hitről mesél.

Vitézek! Ti most kard nélkül, vértelenül küzdöttök. Most így kell hadakozni: igazlelkűséggel, igazsággal és hittel. Mert az ellen most is nagy és erős. De ne feledjétek: ti huszárok vagytok! Történelmi értékeink megtestesítői, nemzeti önismeretünk, öntudatunk alakítói, felmutatói. A huszársághoz kapcsolódó hagyományörzés által a magyar szellemi, kulturális örökség átörökítésén, továbbadásán fáradoztok. A 21. századi, modern zsellérmódban tengődő partiumi, érmelléki magyarságnak mutassatok hát „emberségről példát, vitézségről formát”. Ehhez kérjük a mi Urunk áldását reátok.

Fábián Tibor

(Elhangzott 2015. január 3-án, Szentjobbon, a Hagyományörző Huszárság Egyesület év eleji találkozásán és portyáján.)

Népszavazás - 2015. február 7.

Kedves Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

2015. február 7-én országunkban népszavazás lesz három olyan komoly kérdéssel kapcsolatban, amelyek megválaszolása egyrészt megmutatja keresztyén elkötelezettségünket Isten Igéje iránt, másrészt nagyban befolyásolja népünk jövőjét és társadalmi szabályait. A szavazólapokon található három kérdés a házasság és a gyermeknevelés témakörét érintik. Keresztyén elkötelezettségünkől fakad, hogy ezekben a témákban egyértelműen Istennek a Szentírásban adott kijelentései az irányadóak számunkra.

Ezért is fogadta el Egyetemes Egyházunk Zsinata a 2013. november 28-29-én Rimaszombatban megtartott 10. ülésén a szlovákiai keresztyén egyházak legfelsőbb képviselőinek a családról szóló nyilatkozatát, amelyben többek között ezt olvashatjuk:

Aggodalommal figyeljük, hogy a világ némely – különösen gazdaságilag fejlett országaiból származó – trendek egyre inkább beépülnek Szlovákia társadalmába. Tanúi vagyunk annak, hogy kis lépésenként megkérdőjeleződik a házasság jelentősége, és a család alapjai bomlásnak indultak. Ha ezen felül még a társadalomban működő világi tekintélyek döntései által olyan légkör jönne létre, amely megkérdőjelezi a házasság intézményét, mint férfi és nő kapcsolatát, maga a család is, amely ilyen házasságra épül, különböző veszélyeknek és torzulásoknak lenne kitéve.

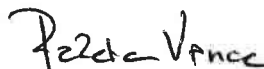
Az Úr Jézus Krisztus igazolja a férfi és nő kapcsolatát, mint a társadalom alapvető egységét a Mt 19, 1 – 9 versekben. A házasság és család Isten szándéka e világ számára. Meggyőződésünk, hogy a házasságnak, mint férfi és nő szövetségének, és a családnak, amit alkotnak nincs más alternatívája a társadalomban, amiben Isten kedvét lelné, és amin áldása megnyugodna. Soha semmilyen más kötelék nem lesz egyenértékű a férfi és nő házasságával.

Ezzel a Szlovákiában lévő keresztyén egyházak - köztük mi is - egyértelműen elkötelezték magukat azon értékrend mellett, amelyet nyomon követhetünk a Szentírás alapján.

Kérjük ezért a testvéreket, hogy 2015. február 7-én minél többen vegyünk részt a népszavazáson és a három kérdésre „igen” választ adva is tegyünk bizonyosságot keresztyén hitünkről és Isten által meghatározott értékrendünkről, elutasítva ezzel azt a liberális szellemiséget, amely eddig is nagyon sok kárt okozott a népek és nemzetek életében.

Kérjük nagytiszteletű lelkipásztor testvérünket, hogy ez a körlevél istentisztelet alkalmával feltétlenül kerüljön felolvasására.

Atyafiságos szeretettel

Fekete Vince
főgondnok

Fazekas László
püspök

Melléklet: A népszavazás kérdései a levél hátoldalán

A népszavazás kérdései:

1. Egyetért azzal, hogy egy nő és egy férfi kötelékén kívül semmilyen más együttélési formát ne lehessen házasságnak nevezni?
2. Egyetért azzal, hogy azonos nemű párok vagy csoportok számára ne legyen lehetővé téve a gyermekek örökbefogadása (adoptálása), illetve ezt követő nevelése?
3. Egyetért azzal, hogy az iskolák ne kötelezhessék a gyermekeket a szexuális viselkedésről és az eutanáziáról szóló órák látogatására, amennyiben azok szülei vagy maguk a gyermekek nem értenek egyet a tananyag tartalmával?

Életünk vándorútján Isten vezetésével

Ismeretlen országokban, idegen tájakon járónak útmutatóra, vezetőkre van szükségünk, hogy eltévedve veszélybe ne jussanak. Mennyivel inkább szükségünk van biztos vezérlésre azoknak, akiket a halál útjáról az élet útjára indított el az Úr, hogy azt végig járva a mennyei hazájukba megérkezzenek. Sokan horoszkópok, csillagjósolások, jövőmondók által tudakozzák a jövőt. De az ilyen és hasonló módszerek tiltottak, ördögiék és kárhözvető vezetnek.

Az Úr útjaira elindultak sem ismerhetik az eléjük álló akadályokat, sem az Isten rájuk vonatkozó terveit és akaratát, mert „Mely igen kinyomozhatatlanok az Istennek útjai.” (Róm.11:33) De az Úr az ő gyermekeit nem hagyja tanácstalanul bolyongani: megígérte igéjében: „Bölcsés teszlek és megtanítlak az útra amelyen járj és szememmel tanácsollak téged.” (Zsolt.32:8)

A Bibliában élénk tárta mindenkire vonatkozó akaratát és megmutatta útjait az Úr. De gondja van arra is, hogy egyénenként vezéreljen az élet számtalan kicsi és fontos dolgaiban is. Isten ismer igazán mindenkit és olyan módon vezéri, ahogyan kinek-kinek a legmegfelelőbb. A napkeleti bölcséket csillag által vezette el Betlehembe és miután megtalálták Jézust, álomban utasította, hogy más úton térjenek vissza hazájukba. Vezérel azóta is azért, hogy ha téves úton járunk, lezárja előttünk az megnyit egy másik, akaratára szerinti utat... Vezérel az Úr igéje hirdetése által, ha nyitott szívvel figyelünk szavára. Megmutatja nekünk szóló üzenetét mikor igéjét imádkozva olvasuk és elmélyülten figyelünk Lelke halk szavára. Így vezérel naponként, figyelmeztet, feddő, vagy vigasztaló szavával mindig úgy, amint az javunkra szükséges. Megrendítő erővel azonban az élet sorsdöntő helyzeteiben szólít meg.

Ifjúkorom hajnalán szólított hozzám először így az Úr. Lelke által ráébredtettem bűnösségem tudatára. Ezt felismerve bánkódva, gyötrődve sok időn át kerestem a szabadulást. Ebben a válságos lelki állapotomban Jézus evangéliumát olvasva hallottam meg az Úr Jézus hozzám szóló vigasztaló szavát. Sajgó szívem megnyugodott. Megragadták lelkemet a hegyi beszédének mélyreható tanításai és példázatai. Hálára gyúlt szívem és ifjúi hévvel elhatároztam, hogy életemet Krisztus követésére és szolgálatára áldozom, és az evangéliumot azoknak fogom hirdetni, akik még nem hallották. De ennek a merészen vállalt feladatnak felkészülésére sokáig nem mutatkozott lehetőség. Mikor aztán értesültem arról, hogy Hajdúböszörményben van Külmisziói Iskola, azonnal kértem felvételemet. Itten az orosz országban élő kis létszámú rokonnépeimhez küldendő misszionáriusokat képezték ki. Mivel nem volt feltétlenül szükséges az érettségi, felvettek volna, de a hosszú várakozás közben katonaköteles lettem, be kellett vonulnom két-

éves katonai szolgálatra.

Kiképzésem idején 1942-ben már tombolt a háború véres zivatarra. Egy éjjel különös álmot láttam. Emberek holttesteinek halmain meneteltem míg mindegyiknek a végére nem értem. Nem tudtam elképzelni, mit jelenthet ez az álom nekem, de nem felejtettem el. Nemsokára tartalékos katonák behívásával egy orosz országba küldendő ezred szervezése kezdődött el. Ebbe közülünk is beosztást kaptak, - bár a kiképzésünknek csak a félidejében voltunk. Mivel misszió munkára készültem, azt gondoltam, hogy Isten megőriz a fegyveres harctól. De nagyon megdöbbentem, mert a menetzredbe engemet is beosztottak. Bánkódásaimban eszembe jutott a különös álom. Ezen elgondolkozva lassan felismertem, hogy Isten ezzel előre tudatta, hogy a háború küzdelmeit végig kell járnom, de abban is velem lesz, megőriz és hazavezérel. Jézus is így imádkozott Atyjához tanítványaiért: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Ján.17:15) Mihelyt Isten akaratát megértve elfogadtam, megnyugodva indultam el a harctérre. Aztán valóban holttestek között járva, sebesülést, fogságot, betegséget végigszenvedve, ígérete szerint Isten hazavezérelt. A halál völgyében járva tanultam meg az emberleg reménytelen helyzetekben is Isten ígéretében és gondviselésében kételkedés nélkül hinni.

Hazatérésem után a Külmisziói Iskolába még sem mehettem, nem csak az ismét visszaállított trianoni határ választott el hazától, az orosz országba tervezett missziói munka is lehetetlenné vált és ezért az Iskola is megszűnt működni. Ennek ellenére az evangélium hirdetésére szükséges méltó felkészülésem vágya olthatatlanul lángolt lelkemben.

Négy évi kitartó várakozásom után 1949-ben Komáromban megnyílt egy Bel missziói Iskola. Felvételi kérelmemre azt a választ kaptam, menjek el Sökszelőcérre egy missziói tanfolyamra, hogy megismerhessek. De édesapám mivel maga mellett akart tartani, kijelentette: - Nem engedlek el! - Erre nagy bánatba estem. Évek hosszú során várakoztam, sok mindenről is lemondtam, és most mikor végre megnyílt előttem az út, ismét bezárul. Egyedül Istentől várva vigasztalást, elővettem Bibliámat. Pál apostol Titushoz írt levelét olvastam és mikor a harmadik rész 13-ik verséhez értem „A törvénytudó Zenó és Apolló indító útnak, hogy semmiben ne legyen fogyatkozásuk.” - ez az ige most mint nekem szóló égből küldött üzenet, áthatotta búslakodó lelkemet, és nagy örömmel töltött el. Azonnal bizonyossá tett arról, hogy Isten megnyitotta előttem a bezárult utat... Erről édesapámnak sem szóltam és nem kérleltem többé, bár az út megnyitásától még nem láttam semmit. Egyszer aztán váratlanul így szólt hozzám: - Látom, kedves fiam hajlíthatatlanságodat, nem tartóztatlak

vissza, elmehetsz.

Indulásom előtt értesültem arról, hogy a közeli község gyülekezetéből is készül egy ifjú erre az alkalomra jönni... Elámultam azon, hogy Isten üzenete most is két személynek szól. Milyen csodálatos az ő igéje!.. Ifjú társammal utazhattam el az ifjúsági missziói tanfolyamra, ahol aztán gazdag lelki áldásokban volt részünk. Isten lelkének munkáját éreztük igéjében elmélyülve az imaközösség és éneklések légkörében. Az egymással folytatott meghitt beszélgetéseink által is erősödött hitünk. Megható volt mikor az egyik ifjú társunk bűneinek felismerésére sírva, zokogva borult le az asztalra... Az utolsó napon Tóth Kálmán missziói lelkész tudatta velem, mehetek Missziói ISKOLÁBA. Ifjú barátom, mivel neki volt gimnáziumi végzettsége, elment a prágai teológiára és lelkész lett.

Ilyen csodálatosan, - szó szerint vált valóra - Istennek igéje által küldött üzenete mindkettőnk életében. A Missziói Iskolában folyó tanulásunkat a bel missziói munkát ellenzők állandó zaklatásai, fenyegetései miatt más fél év után vezetőségünk jónak látta beszüntetni, hogy az evangelizációk elkezdődhessenek. Minden tanulót beosztottak az evangelizációt végző lelkészekhez segítőül. Engem a komáromi egyházba küldtek. Itt voltam missziói szolgálatban, mialatt teljes erővel folyt a lelkeket ébresztgető, megtérésre szólító és Krisztushoz vezérlő evangelizáció. Isten Szent Lelke által sokan tértek meg, vallották meg bűneiket és jutottak élő hitre. Egy év áldott munka után az ateista államhatalom előbb a missziói iskolát tiltotta be, - ezáltal a tanulásunkat nem fejezhetjük be. Aztán a missziói munkát is betiltotta, az iskola tanulói működési engedélyt nem kaphattak. Szétszéledve munkahelyet kerestünk. De Isten Lelke munkáját emberi hatalommal nem lehet megállítani „mert megbánhatatlanok az Istennek ajándékai és az ő elhívása.” (Róm.11:29) Engedély nélkül is végeztem, amivel Isten megbízott. Lévai gyülekezetemben öt lelkészt szolgálhattam igehirdetésben és minden gyülekezeti munkában. Munkahelyemen, környezetemben is hirdetem az evangéliumot minden alkalmat megragadva és minden eszközt felhasználva. A holland lelki testvéreink által családunkhoz szállított Bibliák, biblia magyarázatok és evangéliumi könyvek tiltott, veszélyes terjesztésével. Ezekkel kezdettől fogva a feleségem, később gyermekeink segítségével végeztem. Isten állandóan tanácsolt, vezetett és alkalmakat készített. Kegyelmeből - érdemtelen voltam ellenére - a malomban, a szőlőben végzett fárasztó munkáimhoz betegségekkel küszködve, családi kötelességeim teljesítése közben adott erőt, időt a lelki szolgálataimra is. Engedéllyel csak a rendszerváltás után szolgálhattam két és fél évig a nemesbóri gyülekezetben. Ezek után továbbra is hirdethet-

tem az igéjét sok, közeli gyülekezetben. Most már csak otthonomban élve írásaimmal igyekszem, amíg tehetem, továbbadni mindazokat a lelki áldásokat és igei ismereteimet melyeket Istentől kapok.

Nemcsak engem vezérel az Úr, minden gyermekét, - bár mindenkit másképpen, - aki teljes szívvel keresi őt és engedelmesen járja a neki rendelt és megmutatott utat, bármilyen göröngyös és nehéz is az. És e földi vándorútja

olyan lesz „Mint a folyó vizek mellé ültetett fa, amely idejekorán meghozza gyümölcsét és levele nem hervad el és minden munkájában jó szerencsés lesz.” (Zsolt.119:1)

Erdélyi Zoltán

Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

Ahazjá király

A Dávid házából származó királyok rendszerint együttműködtek a lelki vezetőkkel, papokkal és prófétákkal. A civil vezető rétegnek érdekében állt megőrizni a társadalmi stabilitást és a királyi hatalmat bizonyos keretek közé zárni anélkül, hogy veszélyeztették volna a nemzet biztonságát. Ezért fontos volt, hogy trónra a Dávid házában leszármazottai kerüljenek. A nép lelki vezetői a válságos időkben mindig a nemzeti érdekek védelmében léptek fel, s megszokottá vált a király hatalmának korlátozása. Az első, és valódi uralkodó Isten, ezért nem lehet a királynak abszolút hatalma a nép felett.

Jórám király titokzatos betegség folytán bekövetkezett halála után Júda királyságának fontos próbatételben kellett helytállnia. A trónörökös Ahazjá, Jórám egyetlen fia. „Utána Jeruzsálem lakói a legkisebb fiát, Ahazját tették királlyá, mert az idősebbeket mind legyilkolta az arablócsapat, amely az arabokkal a táborra tört. Így lett királlyá Ahazjá, Jórámnak, Júda királyának a fia.” 2Krónika 22

Az új király reformokat vezetett be, amelyeket anyja, Ataljá sugallt. Megerősítette Baal tiszteletét és szorosabbra fűzte az északi királysággal fenntartott kapcsolatait. „És ő is Aháb házában az útjain járt, mert anyja volt a tanácsadója, aki bűnbe vitte.” Ahazjá bekapcsolódott Izrael királyságának áramok ellen vívott háborújába Giládban. A győzelem után visszatér Jeruzsálembe. Valamivel később meglátogatja Izrael királyát, s ott egy forradalmi helyzetben találja magát. Azok, aki megölik Izrael királyát, végeznek Ahazjával is, mivel a két királyi család szoros kapcsolatban élt. Júda királyát Meggidóban temetik el.

Júdában a meggyilkolt király anyja, Ataljá uralkodik tovább, s erőlteti a Baál kultuszt, ami a próféták és a papság rosszállását vonja maga után. Ezzel önmaga helyzetét gyengíti. „Amikor Ataljá, Ahazjá anyja látta, hogy meghalt a fia, fogta magát és kipszítította Júda királyi házában minden ivadékát.” 2Krónika 22 A Biblia leírja, hogy a First Lady Dávid házában minden tagját megöleti, hogy hatalmát bebiztosítsa. Hat évig kemény kézzel uralkodott és megerősítette Baál papjainak helyzetét. Ezek az állapotok arra ösztönözték a prófétákat és a papokat, hogy visszaállítsák a régi biztonságos viszonyokat. Ataljá lánya Josabat, Jójádá pap felesége volt, keresztülhúzta anyja számítását. „De Josabat, a király leánya fogta Joást, Ahazjá fiát, és kilopta a királyiak közül, akiket halálra szántak, és őt

meg a dajkáját a hálószobába vitte. Így rejtette el őt Ataljá elől Jósabat, Jórám király leánya, Jójádá főpap felesége, aki Ahazjá húga volt, így Joást nem tudta Ataljá megöletni. És náluk volt elrejtve hat évig az Isten házában.” Ezekben az években forradalom szerveződött a nép között, melynek célja az új király hatalomra juttatása volt. Annak érdekében, hogy ismét az igaz Istent imádják, a gyereket a papi lakrészben rejtették el. A felkelést a herceg hetedik életévében kívánták megvalósítani. Jójádá főpap összehívta a Lévitákat és a törzsi vezetőket Jeruzsálembe. A kis Joást, mint Júda törvényes királyát mutatták be a nép előtt és hűséget esküdtek neki. „És az egész gyülekezet szövetséget kötött a királlyal az Isten házában. Ezt mondta nekik Jójádá: A király fiának kell uralkodnia, mert az Úr ígérete Dávid fiának szól!” 2Krónika 23 A léviták őrizték a templomot és a királyt. A léviták másik csoportját a királyi palotához küldték, hogy onnan senki ne mehessen a templomba. Mivel szombat napon a léviták és papok szolgálatváltása volt, a koronázás nem tűnt fel senkinek. „Akkor kivezték a királyfit, és fejére tették a koronát, kezébe adták az uralkodás okmányát, és így királlyá választották. Jójádá és fiai felkenték őt, és felkiáltottak: Éljen a király!” A következőkben: „Azután maga mellé vette a százaadparancsnokokat, az előkelőket, és azokat, akik a népen uralkodtak, meg az egész köznépet, és lekísérték a királyt az Úr házából. A Felső-kapun át bevonultak a királyi palotába, és a királyi trónra ültették a királyt. Ataljá meghallotta az odaözlő nép lármáját, akik a királyt dicsőítették, és bement a nép közé az Úr házába. Amikor látta, hogy a király ott áll egy emelvényen a bejáratnál, a király körül pedig ott vannak a parancsnokok és a kürtösök, és látta az énekeseket a hangszerekkel, akik a dicsőítő éneket vezették, akkor Ataljá megszaggatta ruháját, és ezt mondta: Összeesküvés! Összeesküvés!” Jójádá főpap megparancsolta, hogy vezessék ki és öljk meg. Ezzel lezárult a léviták és papok politikai forradalma az önkény ellen. Szövetséget kötött a nép a király és a papok, hogy hűségesek lesznek Izrael Istenéhez: „Aztán az egész nép behatolt Baál templomába, és lerombolta. Ol-tárait és bálványképeit összezúzták, Mattánt, a Baál papját pedig meggyilkolták az oltár előtt.”

Dr.Avschalom Kapach, Israel Heute
Ford. Csoma László

Nyitott nap a Református Teológiai Karon

Szeretettel meghívunk minden érdeklődőt a komáromi Selye János Egyetem Református Teológiai Karának nyílt napjára, melyre 2015. február 18-án kerül sor.

A rendezvény keretében látogatóink részletes és pontos tájékoztatást kapnak a Református Teológiai Karon folyó tanulmányi programokról, szakokról, valamint külön információkat kapnak a felvételi eljárással kapcsolatos tudnivalókról. A komáromi egyetemi tanulmányok iránt érdeklődőknek a Dékáni Hivatal és a Tanulmányi Osztály munkatársai, illetve az egyes tanszékek vezetői, oktatói mutatják be a kar működését és oktatási kínálatát, valamint válaszolnak minden kérdésre. A látogatók az egyes tanszékek bemutatkozó óráin érdeklődhetnek a kar induló szakokról.

A Nyitott nap programja:

8,00-10,00 – A Selye János Egyetem bemutatása az Egyetem Konferencia-központjában

10.00 – 10.30 Az érdeklődők megérkezése a kar épületébe

10.30- A dékán üdvözlő a megjelenteket, tájékoztat a képzés feltételeiről és lehetőségeiről, majd a vendégeket meghívja a Kar nyitott óráira.

11,15 – 12,00 nyitott óra (Héber nyelv /2. évfolyam/)

12.15-13,30 – ebédszünet (ebéd individuálisan)

13.30 – 14.15 – nyitott óra (Újszövetségi kortörténet – 3. évf.)

14.15 – 15.00 – Az érdeklődők találkoznak a kar hallgatóinak képviselőivel

Minden érdeklődőt szeretettel vár a SJE RTK.

Komáromban, 2015. január 12.

Mgr. Lévai Attila, PhD.
a SJE RTK dékánja

A Kárpát-medence Reformátussága

130 éve született Kóczán Mór

1885-ben született Kóczán Mór, vérbeli sportember, hányatott sorú református lelképásztor. Az 1912-es stockholmi olimpián gerelyhajításban bronzérmet szerzett, a két világháború között Csehszlovákiába szakadt Csilizradvány lelképásztora volt, a lakosságcsere során Magyarországra, a jugoszláv határhoz költöztették, nyugdíjas éveit is a szolgálat és a sport szeretete jellemezte.

Kóczán Mór a Komárom-Esztergom megyében fekvő Kocs községben született 1885. január 8-án. A Kocsi Református Egyházközség templomában keresztelték meg ugyanazon év január 14-én. Édesapja, Kóczán Lajos a település református elemi iskolájának tanítójaként dolgozott. A Komáromhoz közeli Kocs több kálvinista lelképásztor szülőfaluja, így a gályarabságot szenvedett Kocsi Csergő Bálintnak (szül: 1647. augusztus) és Kocsi Major István püspöknek is. Kóczán Mór alapfokú tanulmányait Kocson, a közép- és felsőfokú iskoláit Pápan végezte. A rendszeres testmozgást a Pápai Református Főgimnázium tornaórái szerették meg vele. Már gimnáziumi éveitől rendszeresen és egyre komolyabban sportolt, s ezt előbbi hallgató korában is próbálta folytatni.

Kéziratossá emlékezésében így mutatta be sportolói pályafutásának kezdő éveit: „Hatodik gimnazista koromban, amikor már tizenhat éves voltam, az iskolai év vége felé elkezdtük a sportolási gyakorlatokat az iskola udvarán végezni, ami főleg súlydobásból, magas- és távolugrásból állott, mivel más sporteszköz nem állott rendelkezésünkre. Az iskolaév végére rendezett tornaversenyen én a súlydobásban vettem részt, amit nagy fölénytel meg is nyertem felsőbb osztályúakkal szemben. A gimnázium VII. és VIII. osztályát Beregszászon végeztem, a testvérbátyám, Kóczán Aladár tanár volt, és így az én oktatásomról bőszegesen gondoskodott, s ennek következtében jól kifejlődtem. – Innen vittek el bennünket Lőcsére, ahol a diákok részére rendezett versenyen a súlydobásban jó eredményt értem el, aminek híre Pestre is eljutott, és az érettségi vizsga utáni szünetben Pestről két fiatalember látogatott meg szülőfalumban, Kocson, akik a Budapesti Torna Club tagjai voltak, és felkértek, hogy lépjek be az ő klubjukba, és az ő színeikben járjak a versenyekre. Erre én kijelentettem, hogy a pápai ref. teológiai akadémián folytatom majd tanulmányaimat, és ott nekem nem lesz alkalmam és módom versenyekre utazgatni, de ők kijelentették, hogy a Club mindenről gondoskodik, nekem semmi kiadásom nem lesz. Pápan azonban az akadémia növendékei nem sportoltak, és így nekem sem ment a gyakorlás rendszeresen, ez még nagy hátrány volt számomra. Meg az is, hogy a súlydobást akkor nekifutással végeztük, és így a körből való

dobás később nagyon szokatlan volt. – Diszkoszt és gerelyt csak Pesten láttam először, méghozzá nem a külföldön használt svéd gerelyt, hanem az u. n. magyar gerelyt, amit szintén körből kellett dobni.”

Negyedéves teológus hallgató korában Nógrádverőcén kezdete segédlelkési szolgálatát, amelyet három hónap után nyolc hónapig Diósjenőn folytatott. Ezután egy éven át Ipolytarnóc lett az „állomáshelye”. A lelkési oklevél megszerzése után 1909–1914 között a Révkomáromhoz közeli Csallóközarányoson, a helyi egyházközség segédlelkészeként szolgált. Ebben az időszakban két olimpián is részt vett. Az 1908-as londonin a Budapesti Torna Club, az 1912-es stockholmin a Ferencvárosi Torna Club (FTC) versenyzőjeként. Az atlétika különböző számaiban mérte meg magát, a súlylökéstől a diszkoszvetésen át a gerelyhajításig. A XX. század hajnalán még nem volt jellemző a mai nagyfokú specializáció, ezért szinte természetesnek vehető, hogy Kóczán Mór valamennyi dobószámában rajthoz állt. Kiemelkedő eredményt a gerelyhajításban sikerült elérnie, amikor a Stockholmban rendezett olimpián 55,5 méteres dobással a harmadik helyen végzett a svéd Erik Lemming és a finn Juho Saaristo mögött. Bronzérme a magyar gerelyhajítás első olimpiai érme lett. Később a magyar férfi gerelyhajításban az olimpiai ezüstérmet Szepes Bélának 1928-ban, az aranyérmet Németh Miklósnak 1976-ban sikerült megszereznie.

Kóczán Mórnak a stockholmi olimpián elért harmadik helyezése több szempont miatt is figyelemfelkeltő: egyrészt, hogy ő volt az első nem skandináv versenyző, aki olimpiai érmet tudott nyerni gerelyhajításban, másrészt az 1912-es olimpián nem a saját neve alatt, hanem Kovács Miklós álnéven indult, mivel tartott attól, hogy egyházi felettesei negatívan ítélik meg, hogy szabadidejét a test és nem a lélek „ápolásával” tölti.

Kiváló sportolóként már olimpia előtt is világraszóló eredményeket ért el. 1909 és 1911 között három alkalommal javította meg a gerelyhajítás világcúcsát, de a Nemzetközi Atlétikai Szövetség csak az 1912-től elért dobásokat hagyta jóvá, ezért az övéi ma nem hivatalos világcúcsnak számítanak. Az 1914-es londoni nemzetközi versenyről több fényképet közlő Vasárnapi Ujság című hetilap már valódi névén közölte fényképét, ez a tény is mutatja, hogy egyházi felettesei rosszallásától már nem kellett tartania. 1916-ban Magyarország nemzetközi bajnoka lett.

Az 1920-as trianoni békeszerződés értelmében Felső-Magyarország területe a Csehszlovák Köztársaság részét képezte. Kóczán Mór lelkési szolgálatát már parókus lelképásztorként végezte a Felvidéknek a Dunához közel eső területén. Több mint harminc éven át volt (1914–1948 között) Csilizradvány reformátusainak lelki vezetője. Ezen a településen a lelkési szolgálata mellett sportkört és énekkart szervezett 1914 ősszén.

Az új állam, Csehszlovákia színeiben is ért el figyelemreméltó eredményeket. 1920-ban Csehszlovákia bajnoka lett. 1924-ben, közel negyvenévesen, csehszlovák színeiben vett részt a párizsi olimpián. Az aktív sportolást 1926-ban fejezte be, de 1931. júliusában még egyszer vállalta a fiatal versenyzőkkel a megméretést, és a Csehszlovák Magyar Atlétikai Szövetség pozsonyi bajnokságát nyerte meg 52,3 méteres dobással. A sportszeretete egész életén át kísérte.

A csilizradványi szolgálatának körülményeiről Kóczán Mór 1943-ban az alábbiakat jegyezte le:

„A csilizradványi református gyülekezet tagjai túlnyomó részben szegény emberek, többnyire néhány hold földből élnek, a földek alacsony fekvésénél fogva gyakran a víz elveszi a termés jó részét, és így anyagi gondokkal küzdenek, a református hívek is, valamint az egyház is. A múlt világháború idején elvitték a nagyobb harangot, melynek helyére az egyház nem lett volna képes második harangot hozatni, így tehát önkéntes adományokból lett tisztán meghozatva az új harang 7000 korona értékben. 1915-ben élő sővénykerítés helyett az egyház

A fiatal Kóczán Mór (x-szel jelölve) lelkészirtársaiival Pápan

épületei körül drótkerítések lettek húzatva. 1939-ben pedig a templom kívül-belül át lett pucolva, és a templom körül beton alappal vaskerítés készített, amely ma is díszje községünknek”

1947-1948-ban a Beneš miniszterelnök nevével fémjelzett, a felvidéki magyarságot bűnös kisebbségként megbélyegző törvények értelmében Csilizradványról huszonnégy magyar családot telepítettek át Magyarországra, illetve hurcoltak kényszermunkára. Kóczán Mór és családja is a kitelepítettek sorsára jutott.

Az anyaország déli felébe került, ahol 1948 őszétől az 1950-es évek közepéig a jugoszláv határhoz közeli Csátalján élve a Baja melletti Szeremlén folytatta lelkesi működését a területileg illetékes Bajai Református Egyházközség beosztott lelképásztorként. 1955-től a főváros

közeli Gödre költözött át. Itt nyugdíjas lelkészként vállalt számos alkalmakkal szolgálatot, emellett aktívan részt vett a település sportéletében a település atlétáinak edzőjeként és versenybíróként.

Hosszú, megpróbáltatásoktól sem mentes földi élete 1972. július 30-án ért véget. Síremléke Gödön, a Pázmány Péter utcai temetőben található. Emlékére Gödön a város önkormányzata 1999-ben Kóczán Mór-vándordíjat alapított, amelyet kiemelkedő eredményt elért gödi sportolóknak osztanak ki.

A XXI. század elején felvidéki munkásságának két legfontosabb állomásán róla nevezték el a település általános iskoláját. Hálából Csallóközarányos sportcsarnokára is az ő nevét írták fel.

Millisits Máté/reformatus.hu

KERESSÜK MEG A BIBLIÁBAN!

1. “..... sem vettek azoktól az emberektől, akiknek keze által a pénzt a munkásoknak, mert jártak el.” (2 Kir 12,..)
2. “Ne te nálad idegen isten, és az isten előtt meg ne hajolj!” (Zsolt 81,..)
3. “Az ember, aki eltévelyedik az útaról, az élet nélkül valók gyülekezetiben nyugszik.” (Példabeszédek 21,..)
4. “Akkor hívtok engem, és elmentek és engem, és meghallgatlak titeket.” (Jeremiás 29,..)
5. “..... az Úr, a seregeknek Istene; az Úr az ő neve.” (Hóseás 12,..)
6. “És aki első akar lenni, mindenkinek legyen.” (Márk 10,..)
7. “Mert nem vonogattam, hogy hirdessem néktek az Istennek akaratát.” (ApCsel 20,..)
8. “Bizony ti vagytok a mi és örömünk.” (1Thessz 2,..)
9. “Ahol pedig bűnök vagyon, ott nincs többé bűnért áldozat.” (Zsidókhoz 10,..)
10. “Mert arra el; hiszen Krisztus is szenvedett értetetek, példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek.” (1Péter 2,..)

A Károli-fordítású Szent Biblia alapján a rejtvényt összeállította: Györky Szilvia, Alsómihalgy.

A megfejtéseket, kérjük 2015. február 20-ig beküldeni, Szerkesztőségünk címére:

Református Újság Szerkesztősége, 07674 Dražňov, Hlavná 216.

MEGFEJTŐK: POZSONYI E.M.: Nagymegyer - Családi Irén; Réte - Maccsica János, özv. Sándor Józsefné, Szabó Ildikó, Szloboda István; Kulcsod - Halgas Ildikó; Gúta - Simon Sára; Dolná Streda - Mackó Zsuzsa; KOMÁROMI E.M.: Bátorkeszi - özv. Varga Béláné, özv. Bóna Sándorné; Marcelháza - Kacz Mária, Pinke Júlia; Komárom - Bajcsi Márta; Kamocsa - Tóth Irma; Negyed - Farkas Irma; BARS E.M.: Fél - Szalay Ferencné, Demény Lajosné; Barsvárad - özv. Bertók Istvánné; Nyírágó - Veress Vilmos, Németh Sándorné; Újlót - Tildi Rozália; Kőhidgyarmat - Klincsek Ferencné; Nagysalló - özv. Kovács Lajosné, Kakas Sándor; Érsekkéty - özv. Földi Jenőné; Léva - Palásti Aranka; Farnad - Baka Andrásné; Tőhöl - Császár Viola; GÖMÖRI E.M.: Harmac - Faragó Irén; Nagybalog - Tóth Katalin; Tornalja - Schiller Mária; Rimaszécs - Ing. Kolozsi Alica; Rimaszombat - özv. Varga Lajosné; ABAÚJ-TORNALAI E.M.: Migléc - özv. Gálffy Gusztávné, özv. Pataky Bertalanné; Nagyida - Csáji Istvánné, özv. Chován Jánosné; Pány - özv. Komját Margit; Felsőlánc - Komját Istvánné, Kerekes Béláné; Alsólánc - Denis Anderko, özv. Sztitás Béláné; Szeszta - Szaniszló Judit; Áj - Bartha Irén; Tornagörgő - Körtvély Péter; Perény - Özv.Végvári Zoltánné; Csécs - Szaniszló Jolán; Reste - Özv.Kövesdi Jánosné, Ing.Damko Valéria; Berzete - Szanko Mónika; Lucska - Szabó Gyuláné; Szádvárborsa - Mezei Margit; ZEMPLÉNI E.M.: Újhely - Kasko János; Imreg - Csernyánszky Erzsébet, Lipán Márta, Kiss Erzsébet; Zétény - Kendi Zsuzsanna; Bodrogszerdahely - Kiss Magdaléna, özv. Lázár Mihályné; Örös - Rigó Katalin, Egri Klára, Rácz Éva, Gerenyi Lászlóné, Kenéz Mária; Kiskövesd - özv. Visnyai Sándorné, Pósa Istvánné; Kiszgérés - Rácz Júlia; Hardicsa - Oláh Istvánné; Tiszacsernyó - Özv. Kiss Margit, Galambos Katalin, özv. Kiss Margit; Királyhelme - Bók Zoltánné, Kulcsár Eleonóra; Nagytárkány - Pál Éva; UNGI E.M.: Kistráska - Matocsik Éva, özv. Molnár Sándorné; Nagyráska - Takács Józsefné; Abara - Dupály Csilla, Erdélyi Zsuzsa; Nagykapos - Géczy Csabáné, özv. Veres Józsefné; Vajkóc - Kondor Lászlóné

NYERTESEK: Gúta - Simon Sára, Bátorkeszi - özv. Varga Béláné, Farnad - Baka Andrásné, Rimaszombat - özv. Varga Lajosné, Alsólánc - Denis Anderko, Örös - Egri Klára, Vajkóc - Kondor Lászlóné

IFI MEGFEJTŐK

10. keresztrejtvény / Pozsonyi E.M.: Nagy Judit - Kulcsod; Komáromi E.M.: Bolla Edina - Hetény; Barsi E.M.: Gömöri E.M.: Abaú-Tornai E.M.: Szaniszló Dominik - Szeszta; Szanko Mónika - Berzete; Zborai Bernadett - Csécs; Zempléni E.M.: Puskás Orsi - Nagykövesd; Tóth Eszter - Nagykövesd; Sallai Csaba - Nagykövesd; Onda Richárd - Kikövesd; Lőrincz Ildikó - Örös; Illés Denisza - Kiszgérés; Illés Vanessa - Kiszgérés; Ungi E.M.: Rudik Sebastião - Kaposkelecseny; Petrik Áron - Kaposkelecseny; Csörgő Eszter - Kaposkelecseny; Bugis Levente - Nagykapos; Pásztor Zsombor - Nagyszelmenc
11. keresztrejtvény / Pozsonyi E.M.: Nagy Judit - Kulcsod; Komáromi E.M.: Ifj.Kacz Mária - Marcelháza; Bajkai Erika - Marcelháza; Simon Márton - Gúta; Barsi E.M.: Gömöri E.M.: Abaú-Tornai E.M.: Szanko Mónika - Berzete; Zborai Bernadett - Csécs; Körtvély Péter - Tornagörgő; Zempléni E.M.: Puskás Orsi - Nagykövesd; Lipán Barbara - Nagykövesd; Keresztúry Krisztián - Nagykövesd; Keresztúry Eszter - Nagykövesd; Onda Richárd - Kikövesd; Vida Boglárka - Ladmóc; Ungi E.M.: Pásztor Zsombor - Nagyszelmenc
- Jutalmazottak: Lőrincz Ildikó - Örös; Petrik Áron - Kaposkelecseny; Ifj. Simon Márton - Gúta; Szanko Mónika - Berzete; Onda Richárd - Kiskövesd; Pásztor Zsombor - Nagyszelmenc / A jutalmat az illetékes Lelkesi Hivatalban lehet átvenni!

A Bethesda tavánál

(János 5: 1-9)

A történetben Jézus elment Jeruzsálembe, mert ünnep volt. Ez még nem a virágvasárnapi bevonulás, csak egy ünnepi látogatás. De ezen a látogatáson is történtek olyan dolgok, melyekről jó egy kicsit elgondolkozni. Az egyik kapunál, a Juh kapunál, volt egy medence, a Bethesda tó, melynek volt egy különlegessége. Az Úr angyala időről-időre leszállt a vízre, és felzavarta a vizet, és aki ekkor elsőként lépett be a vízbe, az bármilyen betegségben szenvedjen is, meggyógyult. Volt a medence szélén egy ember, aki komoly betegségben szenvedett, és már 38 éve ott várt a gyógyulására. De mivel nem volt, aki segítsen, és egyedül nem tudott a vízbe menni, vagy ha igen, akkor is csak nehezen, valaki mindig megelőzte. Jézus odament hozzá, és megkérdezte: Akarsz-e meggyógyulni? Nincs emberem, aki besegítene a vízbe. Nem tudok meggyógyulni. Jézus erre azt mondta neki, hogy keljen fel, vegye az ágát, és menjen haza. Abban a pillanatban meggyógyult a 38 éve beteg ember.

Ennek a történetnek vannak csodálatosan szép részei. Például csodálatos, hogy az Isten megadta az embereknek a gyógyulás lehetőségét. Adott egy helyet, ahol az emberek meggyógyulhattak, ahol minden egészségügyi bajukból megszabadulhattak. Ebben az Isten szeretetét, kegyelmét kell meglátnunk.

Az Isten annyira szereti az embert, hogy megadja neki a gyógyulás lehetőségét. Nagyon szép része a történetnek maga a gyógyulás is. Egy 38 éve beteg ember Jézus egyetlen szavára meggyógyul.

De van olyan része is, mely nagy szomorúsággal tölthet el bennünket. Gondoljatok csak bele: 38 éve volt ott az az ember, és mindig megelőzte őt valaki. Mennyire nem törődtek vele! Mennyi önzőség volt az emberek szívében! Csak magukra gondoltak, nem a másokra. Ez pedig nem helyes. Ugyanis Krisztus éppen arra tanít, hogy ne önmagunkkal törődjünk, hanem másokkal, ahogy Ő is tette. Nem magát mentette, nem kért az Istentől hatalmas angyalseregeket, pedig megtehetné volna! Engedte, hogy a mi bűneinkért keresztre feszítsék.

Ebben a mi világunkban is komoly méreteket ölt az önzőség. Még a reklámokból is azt halljuk, hogy én megérdemlem. Az emberek csak magukra

gondolnak. De nekünk, Krisztusban hívó embereknek, másoknak kell lennünk. Meg kell mutatnunk ennek a világnak, hogy máshogy is lehet élni. Egymással törődve, egymás terhére hordozva. Figyeljete ti is oda osztálytársaitokra, barátaitokra, családtagjaitokra. Törődjete velük, mutassátok meg, hogy fontosak számotokra. Akkor töltöttek be Krisztus törvényét - a szeretet törvényét.

Imádság: Köszönjük Urunk, hogy olyan sok jóval áldasz meg bennünket. Köszönjük, hogy velünk vagy! Kérünk, vedd el a szívünkben az önzőséget, és add, hogy ne csak magunkkal, hanem a bennünket körülvevő emberekkel is törődjünk, foglalkozunk. Ámen.

Aranymondás: "Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak." (Jak 4,17)

Kraus Viktor

IFI Rejtvény

Fejtsük meg együtt!

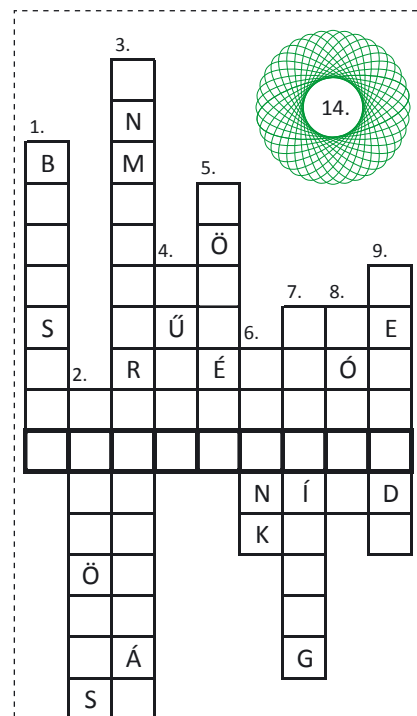
Keress meg a Bibliában a Galatákhöz írt levél 5. fejezetét, és olvasd el a 22. és 23. versét!

1. A Lélek harmadik gyümölcse
2. A Lélek ajándékát így is nevezik
3. A Lélek kilencedik gyümölcse
4. A Lélek hetedik gyümölcse
5. Az ilyenek ellen nincs...
6. Jézus a mi ...
7. A Lélek nyolcadik gyümölcse
8. A Lélek hatodik gyümölcse
9. Ennél a tónál gyógyította meg Jézus a 38 éve beteg embert.

A keresztrejtvény megoldását Szerkesztőségünk címére lehet beküldeni:

Református Újság Szerkesztősége,
Hlavná 216. 07674 Draňov

Összeállította: Györky Szilvia
FIGYELEM: Csak az újságból kivágott, eredeti rejtvényt tudjuk elfogadni.

REFORMÁTUS

Újság

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás
– igazgató Csoma László

Terjeszti a Deregnő-i Református Keresztyn Gyülekezet

Szerkesztőség:

főszerkesztő - Fülöp Sándor,
felelős szerkesztő: Györky Szilvia
szerkesztők - Rezić Annamária, Kraus Viktor
kárpátmedencei tudósítók:

Fábián Tibor, Szenn Péter

Nyomja: Györky Marián - MS PRINT

Szerkesztőség címe:

076 74 Draňov-Deregnő 216,
Tel.: 056/639 53 96, Mobil: 0908 035 094,
E-mail: ladislavcsoma@gmail.com
vagy csomalaszlo@centrum.sk